

РЕШЕНИЕ

№ 3693

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена А.а

Членове: Нели С. Маринова
Мария Стойкова

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Мария Стойкова Въззивно гражданско дело № 20231100501458 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 13569 от 27.11.2022 г., постановено по гр.д. № 64642/2021 г. по описа на СРС, 41 състав, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „С.“ ЕООД срещу Й. А. П., искове с правно основание чл. 221, ал. 2, вр. чл. 228, ал. 3 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Й. А. П. дължи на „С.“ ЕООД, сумата от 610 лв., представляваща обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на едно брутно трудово възнаграждение, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК /24.02.2021 г./ до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 23,89 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.09.2020 г. до 23.02.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 10999/2021 г. по описа на СРС, 41 състав.

Със същият акт са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „С.“ ЕООД срещу Й. А. П., искове с правно основание чл. 203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 225,36 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени при изпълнение на трудовите задължения на 25.06.2020 г., както и сумата от 13,52 лв., представляваща обезщетение за забава върху това вземане за периода 17.07.2020 г. – 24.02.2021 г.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените искове с правно основание чл. 221, ал. 2, вр. чл. 228, ал. 3 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е подадена въззивна жалба от ответника Й. А. П., чрез адв. Б.. В жалбата се излагат оплаквания, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа се, че съдът не е обсъдил задълбочено и в съвкупност всички доказателства по делото, като и необосновано не е уважил искането на ответника за допускане до разпит на един свидетел при режим на довеждане за установяване на посочените в писмения отговор обстоятелства, което довело до формиране на неправилни изводи за наличието на предпоставките за уважаване на предявената претенция. Заявено е искане за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на предявения иск. Претендират се разноски

за производството.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „С.“ ЕООД, чрез адв. З., с който същата се оспорва с доводи за нейната неоснователност. Поддържа се, че обжалваното решение е правилно, законосъобразно и обосновано, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение в частта, в която са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „С.“ ЕООД срещу Й. А. П., искове с правно основание чл. 203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 225,36 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени при изпълнение на трудовите задължения на 25.06.2020 г., както и сумата от 13,52 лв., представляваща обезщетение за забава върху това вземане за периода 17.07.2020 г. – 24.02.2021 г., не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. По същество същото е и правилно, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Независимо от това, във връзка с доводите на въззивника, съдържащи се в сезиращата настоящата инстанция въззивна жалба, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал. 2 КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

За основателността на предявения иск в тежест на работодателя е да установи, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение, което е прекратено едностранно от работодателя с налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, както и размерът на brutното трудово възнаграждение на работника/служителя за срока на предизвестieto.

В случая с доклада по делото първоинстанционният съд е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между страните на 15.06.2020 г. е бил сключен трудов договор, по силата на който ответникът е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил международни превози“, както и че уговореното с договора brutно трудово възнаграждение е в размер на 610 лв.

Не е спорно между страните че с покана, изх. № 8/03.07.2020 г., изпратена по пощата работодателят „С.“ ЕООД е поканил ответника на основание чл. 193, ал. 1 КТ в срок от три дни от получаване на съобщението да се яви в офиса на дружеството и даде обяснения за неявяването си на работа повече от два последователни дни. Поканата е получена лично от ответника на 06.07.2020 г., видно от известие за доставяне.

Видно от Заповед № 3/10.07.2020 г. на управителя на „С.“ ЕООД на ответника е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“ на основание чл. 188, т. 3, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2, вр. чл. 187 КТ за това, че в периода 01.07.2020 г. - 03.07.2020 г. не се е явил на работа, без да посочи и представи доказателства на работодателя за уважителни причини за неявяването си на работа.

От Заповед № 4/10.07.2020 г., издадена от управителя на ищцовото дружество, се установява, че процесното трудово правоотношение е прекратено от работодателя поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Установява се, че уволнителният акт е връчен на ищеца лично на 16.07.2020 г. Следователно, по силата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ, във вр. с чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ процесното трудово правоотношение е прекратено на 16.07.2020 г., в момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора от ищеца.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства от ответника, че процесното уволнение е отменено от работодателя или по съдебен ред. Правилно в мотивите си СРС е посочил, че без предявен иск за отмяна на уволнението, е недопустимо в настоящето производство да се изследва инцидентно законосъобразността на уволнението.

В случая страните не са формирали спор, че размерът на едно брутно трудово възнаграждение на ответника възлиза на сумата от 610 лв., поради което искът по чл. 221, ал. 2 КТ се явява основателен в целия предявен размер.

По отношение на иска по [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) във въззивната жалба не са изложени никакви конкретни оплаквания – относно дължимостта на лихвата за забава, периода на дължимост и нейния размер, поради което с оглед разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) тези въпроси са извън обхвата на въззивната проверка и обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено и в частта, с която искът за лихва е уважен сумата от 23,89 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.09.2020 г. до 23.02.2021 г.

С оглед изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции решение № 13569 от 27.11.2022 г., постановено по гр.д. № 64642/2021 г. по описа на СРС, 41 състав, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

С оглед цената на предявения иск и на основание [чл. 280, ал. 3 от ГПК](#) настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

По разностите:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК възвизаемият „С.“ ЕООД има право на направените в производството разноски. Същият претендира и доказва такива за адвокатско възнаграждение в размер на сумата 750 лева. Насрещната страна е релевирала своевременно възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения при интерес до 1000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 400 лв. Предвид изложеното релевираното от ищеца възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, като същото след преценка за фактическата и правна сложност на делото, следва да се намали до сумата в размер на 400 лв.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13569 от 27.11.2022 г., постановено по гр.д. № 64642/2021 г. по описа на СРС, 41 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА Й. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, да заплати на „С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, с. Лозен, ул. „****“ № 14, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 400 лв., разноски за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

